

Джо Холдеман
Последната игра

Някъде към двадесет и трети век започнаха да я наричат Вечната Война. Преди това беше само война, просто война.

И ние никога не бяхме виждали врага. Таурианците започнаха войната в края на двайсети век, атакувайки звездните ни кораби без причина. Никога не бяхме разменяли нито една дума с врага, нито пък бяхме залавяли жив враг.

Аз бях призован в 1997-ма и в 2458-ма все още имах да служа три години. Бях минал целия този път от редник до майор за по-малко от едно хилядолетие. Разбира се, без всъщност да живея тези години; времето между колапсарните скокове беше заело всички години, с изключение на пет от тях.

Повечето от тези пет години бях относително доволен, тъй като обикновените неудобства на военната служба бяха компенсирани от това, че ми позволиха да ги изпитам в компанията на жената, която обичах. И в трите битки, в които участвахме, бяхме заедно; прекарвахме свободното си време на Земята и дори имахме шанса да бъдем ранени заедно, което ни спечели една година почивка на болничната планета Рай. След това всичко отиде по дяволите.

От известно време бяхме разбрали, че никой от нас няма да преживее войната. Не само защото борбата беше жестока – съществуваше шанс само едно към три да преживееш битката, – но освен това правителството не можеше да си позволи да ни уволни от армията – пенсията, която трябваше да ни плати за прослужените години, щеше да му струва колкото един космически кораб! Но аз рмах нея, тя – мен, а освен това винаги имаше шанс войната да свърши.

Но на Рай ни разделиха. Въз основа на тестове Меригей беше повишена в лейтенант, а аз станах майор. Тя беше назначена в Ударните Сили и напусна Рай, аз трябваше да се върна обратно до Старгейт за офицерска бойна тренировка и след това да командвам мои собствени Ударни Сили.

Аз буквално преместих Рай до Земята, за да уредя назначаването на Меригей при мен; не беше неестествено един офицер да има пръст в избора на своя изпълнителен офицер. По-късно обаче открих, че Армията имаше основателни причини да не ни позволи да сме заедно – хетеросексуалността беше старомодна и рядка, а ние бяхме твърде стари, за да бъдем „оправени“. Армията се нуждаеше от нашия опит, но правилото беше един първерзен на батальон и никакви изключения.

Ние не бяхме просто любовници. Меригей и аз бяхме един за друг единствената връзка с реалния свят на 1990-те. Всички останали бяха

дошли от един кошмарен свят, който ставаше все по-лош. И работата не беше само в раздялата. Дори и да преживеехме бъдещите си битки (не много вероятно), разликата във времето щеше да ни постави на столетия един от друг. Нямахше изход – един от нас щеше да умре, а другият да остане самотен.

Моята офицерска тренировка се състоеше в това, да бъда потопен в съд с окис лени флуоровъглероди с 239 електрода, закрепени за мозъка и тялото ми. Това се наричаше Ускоряващ Компютър на Жизнени Ситуации и той направи живота ми ускорен и противен за три седмици.

Искате ли да знаете кой е бил Сципион Емилианус? Ярка светлина на Третата пуническа война. Как да се посрещне удар с нож в корема? Блокиране с кръстосани китки, извиване вдясно, ритник отляво в незащитения бъбрек.

Не ми беше съвсем ясно каква полза щеше да има от тези боеве с клатушкащи се гъби. Въпреки това аз бях роб на машината за три седмици, учейки се как да използвам всяко оръжие – от остра пръчка до нова-бомби, и поглъщайки две хилядолетия военен опит. Предполагаше се, че това ще ме направи майор. Нещо като да се направи патица, като се учи кокошката да плува.

Разделянето ми с Меригей изглеждаше още по-безвъзвратно – ако това бе възможно – когато прочетох моите бойни заповеди – Саде-138, в Големия Магеланов облак, четири колапсарни скока на разстояние 150000 светлинни години. Но аз вече се бях примирил да живея с факта, че никога вече няма да я видя.

Имах достъп до данните за всички членове на моя батальон, включително и моите. Армейският психолог беше казал, че аз „мисля“, че съм толерантен към хомо-сексуалността – това беше обидно, тъй като бях закърмен с идеята, че какво ще прави човек със своя собствен пълнеж, си е чисто негова работа и ничия друга. Това е много удобно, когато си в мнозинство, в което се убедих. Когато ти си този, когото толерират, може да е трудно. Зад гърба ми повечето ме наричаха „Стария особняк“, макар че никой от батальона не беше повече от девет години помлад от мен. Аз приех това снизходително – командирите винаги получават прозвища. Не можех да не видя обаче, че това е малко повече от задължителното леко неуважение, с което войниците награждават своите офицери. Името символизираше едно иронично отношение, което не бях изпитвал никога преди като редник и младши офицер.

Езикът също беше немалък проблем. Английският се беше развил за 450 години; войниците трябваше да учат английски от двацет и

първи век като *lingua franca*, с който да общуват със своите офицери, някои от които бяха достатъчно възрастни да им бъдат девет пъти прапрародите-ли. Разбира се, те използваша този език-само да говорят с офицерите си или да ги иронизират.

Нямаше да е лошо на Старгейт да бяха Загубили малко време, за да ме научат малко на езика на моите войници. В началото имах политика на „отворени врати“, когато два пъти седмично всеки войник можеше да дойде при мен и да говори за каквото си иска, без да минава сложната верига на командирите, и нищо не се записваше. Това обаче не тръгна много добре и на втория месец съвсем престанаха да идват.

Бяхме само трима, родени преди двайсет и първи век – единствениците, които въобще бяха родени, тъй като сега не правят хората по стария начин. Всеки зародиш се произвеждаше за определена цел... и тези, които бяха определяни за войници, макар и интелигентни и физически съвършени, изглеждаха лишени от някои качества, които според мен бяха жизненоважни. Макар че Атила щеше да се влюби в тях, а Наполеон на секундата би ги наел.

Останалите „родени от жена“ бяха двамата ми изпълнителни офицери, капитан Чарли Мур и главният медик лейтенант Даяна Алсийвър. Родени през двадесет и първото столетие, и двамата бяха хомосексуални, но въпреки това имахме много общо с тях и те бяха единствените в батальона, които считах за приятели. Като се връщам назад, виждам, че сме се изолирали от останалите, което вероятно е било удобно за тях, но катастрофално за мен.

Останалите офицери, и по-специално лейтенант Хил-боу, моят първи офицер, изглежда, ми казваха само това, което исках да чуя. Те не ми казваха, че повечето войници ме считат за неопитен и страхлив и че бях станал техен офицер само поради старшинството си. Всичко това беше повече или по-малко истина – но все пак аз не бях се кандидатирил сам за този пост; въпреки това може би щях да направя нещо, ако офицерите ми бяха честни с мен.

Нашата задача беше да изградим база на най-голямата планета на Саде-138 и да я защитаваме от атаките на таурианците. Тяхната експанзия беше предвидима и ние знаехме, че рано или късно те ще се появят по тези места. Моят батальон, Ударен Отряд „Гама“, щеше да защитава това място две години, след което щяха да ни сменят гарнизонни сили. И аз щях да завърша службата си и да стана пак цивилен гражданин – ако дотогава не се появеше ново правило, което да го забрани. Или някое старо, за което бяха забравили да ми кажат.

Гарнизонните сили щяха автоматично да тръгнат от Старгейт две години след нас, без да знаят какво ги очаква на Саде-138. Нямаше начин да им съобщим нещо, тъй като пътят дотук беше траял 340 години „обективно“ време, макар че на кораба бяха минали само седем месеца благодарение на забавянето на времето.

Седем месеца не бяха малко в тесните коридори и малките стаички на „Масарик 2“. Беше облекчение да се напусне корабът на орбита, макар че това означаваше четири седмици напрегната, тежка работа при вредни и неудобни условия. Две смени по 38.5 часа всяка се редуваха за работа на планетата и почивка на кораба.

Планетата беше един почти безличен къс скала, белезникава билиардна топка с тънка атмосфера от водород и хелий. Температурата на екватора варираше от 25° по Келвин до 17° по време на 38.5-часовия цикъл, като дневната топлина се доставяше от слабия блясък на звездата 8 от Дорадо. Когато беше най-студено, преди залез, водородът се кондензираше във въздуха като фина мъгла. Тя правеше всичко толкова хлъзгаво, че можеше само да се седи и да се чака замръзването да свърши. При залез мека, пастелна дъга беше единственото разнообразие в монотонния пейзаж.

Почвата беше ненадеждна, покрита с малки кръгли буци от замразен газ, които се движеха бавно под анемичния бриз. Трябваше да се движим внимателно, за да не паднем. От петимата загинали по време на строежа на базата трима бяха жертва на обикновени падания.

От небето до планетата имахме три защитни ешелона. Първият беше „Масарик II“ с неговите шест изстребителя с тахионни двигатели и петдесет дрон-робота, екипирани с нова-бомби. Командор Антопол щеше да тръгне срещу таурианския кораб още щом се появеше в колапсарното поле на Саде-138. Ако тя го удареше, всички бяхме свободни.

Дори ако врагът успееше да се промъкне през рояка изстребители и работи на Антопол, все още нямаше да му е лесно да ни атакува. Върху нашата наземна база имаше пръстен от самонасочващи се бежаватови лазери с време на реакция микросекунди. А веднага зад обсега на лазерите, зад хоризонта, имаше широк пръстен с хиляди наземни ядрени мини, които щяха да експлодират и при най-малкото изкривяване на гравитационното поле: независимо дали над тях ще мине таурианец, или ще прелети кораб.

В случай, че те открият нашата автоматична защита и искат да завземат базата недокосната и че трябва наистина да се издигнем и да се бием, всеки войник беше въоръжен с мегаватов лазер, а всеки взвод

имаше тахионна ракетна установка и два гранатомета. И последната резерва беше стасис-полето.

Така и не можах да разбера принципа, на който почиваше стасис-полето; разликата между съвременната физика и моята степен „мастърс“ в същата област беше толкова, колкото времето, което разделяше Галилей и Айнщайн. Но аз познавах ефекта му.

Вътре в полето, което беше полусферично (сферично в космоса), с радиус около 50 метра, нищо не можеше да се движи със скорост, по-голяма от 16.3 метра в секунда. Вътре не съществуваше никакво електромагнитно излъчване – никакво електричество, никакъв магнетизъм, никаква светлина. От вътрешността на скафандъра можеше да се наблюдава призрачна и едноцветна околност – феномен, който ми обясниха, че се дължи на „фазово преместване на квазиенергетичното изтичане от едно съседно тахионно пространство“, което за мен беше нещо като флогистона.

Но вътре в полето всички модерни оръжия бяха безполезни. Дори нова-бомбата беше безполезен къс желязо. И всяко същество – таурианско или земно, хванато в полето без подходяща защита, щеше да умре за част от секундата.

Вътре в полето ние имяхме широк асортимент от старовремски оръжия и един изстребител за въздушно подкрепление в краен случай.

Аз карах хората да практикуват с мечове, лъкове и други подобни, но те не бяха много ентузиазирани. Общото мнение беше, че ще сме свършени, ако работата отиде дотам, че влезем в стасис-полето. Не може да се каже, че не бях съгласен с тях.

Пет месеца чакахме в атмосфера на комфортна и скучна рутина.

Базата бързо се приспособи към всекидневието на тренировки и чакане. Нямах търпение да изчакам таурианците да се покажат само и само нещо да се случи.

Войниците се бяха приспособили към ситуацията много по-добре от мен по една очевидна причина. Те имаха специални задължения, които да изпълняват, и много малко време за скука. Моите задължения бяха по-разнообразни, но предлагаша малко задоволство, тъй като проблемите, които стигаха до мен, бяха от най-заплетените; тези с приятните и лесни решения се вземаха на по-долните нива.

Никога не бях се интересувал особено от спортни игри, но усетих, че се насочвам към тях все повече – като изпускателен клапан. За пръв път в живота ми, в тези напрегнати, клаустрофобни условия. Не можех да избягам с четене и учене. Така че играех с другите офицери; докарвах

се до изтощение на тренировъчните уреди и дори в кабината имах въже за скачане. Повечето от офицерите играеха шах и често ме биеха; когато и да спечелех, не можех да се отърва от впечатлението, че ме подиграват. А игрите на думи бяха трудни, тъй като моят език беше архаичен диалект, който им беше труден. А на мен ми липсваше време и желание да уча „модерния английски“.

За известно време оставих Даяна да ме тъпче с лекарства, които влияеха на настроението ми, но кумулативният им ефект беше плащещ – пристрастявах се по начин, който в началото изглеждаше твърде невинен за да ме плаши – така че веднага спрях. После изпитах системата на психо-анализ с лейтенант Уилбър. Беше невъзможно. Макар че по един академичен начин той познаваше всичките ми проблеми, ние говорехме с езиците на различни култури; неговите препоръки за любовта и секса бяха като да обясняваш на средновековен селянин как да се справи със своя свещеник и господаря.

И това всъщност беше моят проблем. Бях сигурен, че ще се справя с трудностите и разочарованията на командването или затворничество в пещера с тези хора, които често изглеждаха не по-малко чужди от врага; дори с увереността, че това ще завърши с една болезнена и безполезна смърт – само ако можех да имам Меригей с мен. И това чувство укрепваше с минаването на месеците.

Той стана много строг с мен в това отношение и ме обвини в романтизиране на моето положение. Той знае какво е любов, каза; самият той е бил влюбен. И сексуалната полярност на двойката нямаше значение – добре, аз бих приел това; тази идея беше клише още в поколението на моите родители. Но любовта, каза той, любовта е крехко цвете, любовта е деликатен кристал, любовта е нестабилна реакция с време на полуразпад осем месеца. Глупости, казах аз и го обвиних в културна слепота; тридесет века предвоенно общество учеха, че любовта може да трае до гроб и дори и след това и ако той е бил роден, а не издялан, щеше да знае това, без да му го казват! След което той приемаше кисел и толерантен вид и казваше, че съм жертва на самовнушено сексуално разочарование и романтични илюзии.

Като си спомня сега, мисля, че прекарвахме добре, спорейки един с друг. За лекуване, не ме излекува.

Бяха минали точно 400 дни, откакто започнахме конструкцията. Аз стоях на моето бюро. Чарли се беше опънал на един стол и четеше нещо на екрана. Телефонът извънря; това беше гласът отгоре – командорът:

– Те са тук.

– Какво?

– Казах, те са тук. Таурианският кораб токущо излезе от колапсарното поле. Скорост 0.8 C, намаляване на скоростта – 30 G. Горедолу.

Чарли се надвеси над бюрото ми:

– Какво?

– След колко време ще започнеш преследването? – попитах.

– Веднага след като се махнеш от телефона.

Аз изключих и отидох до компютъра, който беше близък на този на „Масарик II“, и установих пряка връзка за дашш с него. Преди да успея да изкопча някои цифри от това нещо, Чарли включи визуалния дисплей.

Дисплеят беше холограма около един квадратен метър с дебелина около половин метър и беше програмиран да показва позицията на Саде-138, нашата планета и няколко други скални отломъка в системата. Имаше червени и зелени точки, които показваха позициите на нашите кораби и на корабите на таурианците.

Компютърът събщи, че времето, което е нужно на таурианците да намалят скоростта, да спрат и наново да ускорят, за да стигнат до планетата, е малко повече от единайсет дни. Разбира се, в случай на максимално спиране и ускоряване. При това положение командор Антопол можеше да ги смачка като муха на стена. Подобно на нас обаче те щяха да променят посоката на полета и степента на ускорението по случаен начин. Въз основа на няколко стари записа от поведението на врага компютърът можа да ни даде таблица за вероятните срокове:

Дни до контакта	Вероятност
11	0.000001
15	0.001514
25	0.032164
30	0.013287
35	0.676324
40	0.820584
45	0.992685
50	0.999369

Разбира се, ако Антопол и нейните пирати дотогава не ги унищожеха. Шансът за това, както научих, беше малко по-малко от 50/50.

Не знам дали това щеше да трае 28.9544 дни или две седмици, но

тези, които бяхме на планетата, трябваше да стоим и да гледаме. Ако Антопол успее, тогава няма да се бием, докато редовните гарнизонни войски ни сменят и ние не преминем на следващия колапсар.

– Още не са тръгнали. – Чарли беше нагласил дисплея на минимална степен; планетата беше бяло кълбо с големина на голяма диня. „Масарик II“ беше просто зелена точка на разстояние няколко дни; не можеше да се наблюдава всичко едновременно на екрана.

Докато гледахме, една малка зелена точка изскочи от точката на кораба и се отдалечи от нея. Призрачен номер 2 се движеше до нея, а един надпис, проектиран на долния ляв край на екрана, гласеше „2 – ПРЕСЛЕДВАЩ РОБОТ“.

Други номера на екрана идентифицираха „Масарик II“, изстребителя на планетарната защита и петнайсетте защитни дрона на планетарната отбрана. Тези шестнайсет кораба не бяха още достатъчно далеч един от друг, за да се покажат като отделни точки.

– Кажете на Хилбоу да свика общо събрание. Между другото можеш да го съобщиш на всички едновременно.

Жените и мъжете не го приеха много добре и не можех да ги обвинявам за това. Бяхме очаквали таурианците да ни атакуват много по-рано – и когато те все не идваха, растеше убеждението, че командването на Ударните Сили е направило грешка и те никога няма да се появят.

Аз исках от тях да започнат сериозна тренировка с оръжията; не бяхме използвали никакви мощни оръжия почти две години. Така че активирах лазерите им, дадох им гранатометите и ракетните установки. Не можехме да практикуваме в базата, за да не повредим външните сензори и защитния лазерен пръстен. Така че изключихме половината пръстен от беватовите лазери и се отдалечихме на разстояние около километър зад периметъра; един взвод след друг, придружени или отмен или от Чарли. Руск следеше отблизо екраните за ранно предизвестяване. Ако нещо се приближеше, тя можеше да изпрати сигнал и взводовете трябваше да се приберат в защитния пръстен, преди неизвестното да се приближи до хоризонта. През това време лазерите щяха да се включат автоматично. Заедно с унищожаването на неизвестното те щяха да из-пържат взвода за по-малко от 0.02 секунди.

Не можехме да се лишим от нищо от базата, което да използваме като мишена, но първата тахионна ракета, която изстреляхме, изрови дупка, дълга около двадесет метра, широка десет и дълбока пет метра, която ни служеше за мярка за далечината до обектите.

Те бяха добри, много по-добри, отколкото с примитивните оръжия

в стасис-полето. Практикуването с лазерите приличаше на скейдова стрелба. Двама души заставаха един зад друг и единият хвърляше парчета скали. Този, който беше с лазера, трябваше да вземе на мушка камъка и да го улучи, преди да е докоснал земята. Координацията им беше забележителна. Стреляйки по камъни с размерите на чакъл, те се изхитряваха да улучат девет от десет (може би биоинженерите бяха направили нещо добро). Аз, старецът, изработен по традиционен начин, едва улучвах седем от десет, при това бях практикувал доста повече от тях.

Те еднакво добре определяха траекторията и с гранато-мет, който беше по-усъвършенствано оръжие, отколкото в миналото. Вместо да изстрелва една микротонна бомба със стандартен реактивен заряд, той имаше четири различни заряда и избор на една, две, три и четири микротонни бомби. За много близки разстояния, при които е опасно да се използва лазер, пълнителят на гранатомета се откачваше и можеше да се зареди с пълнитай-със сачмеци заряди. Всеки изстрел изпращаше разширяващ се облак от хиляди малки частици, които носеха незабавна смърт до пет метра и се изпаряваха в безопасни пари след шест.

Тахионните ракети пък не изискваха никакъв опит.

Всичко, за което трябваше да се внимава, беше да няма някой зад теб, когато стреляш; откатът от ракетата беше опасен на разстояние няколко метра зад изстрелващата тръба. Всичко, което трябваше да направиш, беше да уловиш целта в кръстосаните нишки на прицела и да натиснеш копчето. Нямахме нужда да се грижиш за траекторията – ракетата летеше по права траектория и достигаше максималната си скорост за по-малко от секунда.

Забавлението да разорават района с новите играчки повдигна духа на войниците. Но околността не можеше да отговори на огъня. Независимо колко впечатляващи бяха оръжията, тяхната ефективност щеше да зависи от това, което щяха да ни противопоставят таурианците. Гръцката фаланга сигурно е изглеждала впечатляващо, но не би стояла твърде добре срещу един човек с огнехвъргачка. Поради забавянето във времето от пътуванията нямаше начин да се каже какво оръжие щяха да имат. Всичко зависеше от нивото на технологията, когато е започнала тяхната мисия; биха могли да бъдат един-два века след нас или преди нас. Можеше никога да не са чували за стасис-поле. Или биха могли да кажат една магическа дума и ние да изчезнем.

Бях във с четвъртия взвод, стреляйки по камъни, когато Чарли ме извика и ме помоли да отида спешно. Оставих Хеимовф да ме замества.

– Още един? – Скалата на дисплея беше такава, че планетата

изглеждаше като грахово зърно, на около пет сантиметра от кръстчето, означаващо мястото на Саде-138. Виждаха се четиридесет и една червени и зелени точки по екрана; надписът на четиридесет и първата точка гласеше ТАУРИАНСКИ КРАЙЦЕР (2).

– Точно така. – Чарли беше мрачен. – Появи се преди няколко минути. Има същите характеристики като първия: 30 G и 0.8 C.

– Извика ли Антопол?

– Да. – Той изпревари следващия въпрос. – Ще е нужен почти един ден, преди сигналът да стигне дотам и да се върне.

Значи беше почти сигурно, че ще се бием на планетата. Дори Антопол да унищожи първия крайцер, тя нямаше петдесет на петдесет шанс за втория. Нямаше толкова дроне и изстребители.

Ние прекарахме следващите две седмици, гледайки как мигат точките на дисплея. И ако знаеш къде и кога да гледаш, можеше да излезеш навън и да гледаш истинските събития на небето, бяла, ярка искра светлина, която изгасва за около секунда.

В тази секунда избухва нова-бомба, излъчвайки енергията на милион беватови лазери. Тя предизвиква образуването на миниатюрна звезда с диаметър около половин километър и температура като във вътрешността на Слънцето. Радиацията в близост с взрива можеше да повреди безвъзвратно електрониката на кораба – два изстребителя, един наш и един техен, явно вече бяха пострадали и се носеха неуправляеми, с постоянна скорост и без енергия.

В началото на войната ние използвахме по-мощни нова-бомби, но дегенерираната материя, която се използваше за тях, беше нестабилна в големи количества. Бомбите имаха тенденция да се взривяват още когато бяха вътре в кораба. Явно таурианците имаха същия проблем – или пък бяха копирали процеса от нас, защото те също бяха намалили нова-бомбите, които използваха до около сто килограма дегенерирана материя. Освен това те ги използваха по същия начин, по който и ние – бойните глави се разделяха на дужина части след изстрелването, като само една от тях беше нова-бомба.

Очевидно щяха да им останат няколко бомби, след като свършат с „Масарик II“ и неговите дронове и изстребители, така че може би нашите упражнените оръжията бяха само губене на време и енергия.

Хрумна ми, че мога да натоваря единадесет души в изстребителя, който беше скрит в стасис-полето. Той беше програмиран да ни върне обратно на Земята.

Стигнах дотам, че започнах наум да правя списък на единадесетте,

мислейки за тези, които значеха повече за мен, отколкото другите.

Разбира се, отхвърлих тази мисъл. Ние имахме наистина шанс, даже много добър шанс, дори и срещу напълно въоръжен крайцер. Нямаше да е много лесно да се хвърли нова-бомба достатъчно близо, за да попадна в нейния убийствен радиус.

Духовете се оживиха, когато един от дроновете на Антопол улучи вражеския крайцер. Без корабите, оставени за защита на планетата, все още имахме осемнайсет дрона и два изстребителя. Те се въртяха наоколо, за да пресрещнат втория вражески крайцер, който по това време беше на разстояние няколко светлинни часа, и бяха непрекъснато нападени от петнадесет вражески дрона.

Един от дроновете улучи. Един изстребител и три робота напуснаха битката с максимално ускорение, като се извиха откъм еклиптиката, и не бяха преследвани. Ние ги гледахме с мрачен интерес, докато вражеският кораб се връщаше, за да се бие с нас. Изстребителят се връщаше назад, към Саде-138, за да се спаси. Никой не ги обвиняваше. Всъщност им изпратихме прощално послание. Естествено те не отговориха, пририснати от огромното натоварване. Но то щеше да бъде записано.

На врага му бяха нужни пет дни, за да се върне обратно към планетата и удобно да се установи на стационарна орбита на другата страна. Ние се приготвихме за първата фаза на битката, която щеше да е въздушна и напълно автоматизирана – техните дронове срещу нашите лазери. Поставих една група от петдесет мъже и жени в стасис-полето, в случай, че един от дроновете пробие защитата. Всъщност напразен жест; врагът само щеше да стои наблизо и да ги чака да изключат полето, след което да ги изпържи за част от секундата, след като полето изчезне.

Чарли имаше една луда идея, която аз едва не приех.

– Бихме могли да минираме мястото.

– Какво имаш предвид? Това място е минирано в радиус от двадесет и пет километра.

– Не, нямам предвид самите мини. Имам предвид самата база, долу под земята.

– Продължавай.

– В изстребителя има две нова-бомби. – Той посочи стасис-полето през около двеста метра каменна стена. – Бихме могли да ги докараме тук, да минираме базата, да се скрием всички в стасис-полето и да чакаме.

Това беше донякъде съблазнително. Щеше да ме освободи от всяка

отговорност за вземане на решение и да остави всичко на случайността.

– Не мисля, че ще стане, Чарли. Той изглеждаше засегнат.

– Сигурно ще подейства.

– Не, виж. За да подейства планът, всички таурианци трябва да бъдат в обсега на действие на бомбата, преди тя да се взриви – но те няма да дойдат всички, след като пробият нашата защита. Още по-малко, ако мястото изглежда напуснато. Ще заподозрат нещо и ще изпратят изследователска група. И след като тази група взриви бомбата...

– Ще бъдем там, откъдето сме започнали. Минус базата. Съжالياвам.

Свих рамене.

– Е, това беше една идея.

– Продължавай да мислиш, Чарли.

Аз изместих вниманието си обратно към дисплея, където неравната война беше в разгара си. Логично врагът искаше да унищожи единствения изстребител, за да се заеме с нас. Почти всичко, което можехме да направим, беше да гледаме червените точки, които се въртяха около планетата, опитвайки се да унищожа изстребителя. Засега пилотът беше успял да унищожи всички дроне; врагът все още не беше изпратил изстребител след него.

Бях дал на пилота контрола на пет от лазерите на наземната ни защита, макар че те не можеха да направят кой знае какво. Беваатовите лазери излъчват милиард киловата за секунда на разстояние сто метра. На разстояние около хиляда километра енергията му спадеше до десет киловата. Би могъл да предизвика повреда, ако попадне на оптичен сензор, или поне да обърка нещата.

– Колко далеч е другият тип? – попита Чарли, като имаше предвид другия пилот, който си беше подвил опашката. Аз намалих увеличението на скенера и зелената точка се появи в лявата част на екрана.

– Около шест светлинни часа. – Бяха му останали два робота, много близо до изстребителя, за да се виждат като отделни точки, като беше изразходвал един, за да осигури бягството си. – Той не ускорява повече, но се движи с 0.9 G.

– Нямаше да има някаква полза от него, дори да искаше. Трябва му повече от месец, за да спре.

Надеждата за наш собствен защитен изстребител угасна.

– Забавата едва сега започва. Да кажа ли на войниците да се подготвят и да се изкачат горе?

– Не... накарай ги да облекат скафандрите, в случай че загубим

въздух. Но аз очаквам да mine известно време, преди да започне наземната им атака. – Отново превключих скалата. Четири червени точки пълзяха около кълбото, насочвайки се към нас.

Аз облякох скафандъра и отидох в административната част, за да гледам фойерверка на мониторите.

Лазерите работеха безупречно. Всичките четири дрона, насочени едновременно към нас, бяха засечени и унищожени. Всички, с изключение на една от нова-бомбите, се взривиха зад хоризонта (видимият хоризонт беше на около десет километра, но лазерите бяха разположени високо и можеха да действат на два пъти по-голямо разстояние). Бомбата, взривила се близо до нас, стопи една огромна буца, която свети с брилянтен блясък няколко минути.

След един час тя още светеше с оранжева светлина, а външната температура скочи до 50°, като стопи всичкия ни сняг, оставяйки неравна, сива повърхност.

Следващата атака свърши също за части от секундата, но този път бяха осем дрона и четири от тях попаднаха в радиус около десет километра. Излъчването от светещите кратери покачи температурата до 300° и аз започнах да се тревожа. Бойните скафандри бяха добри до хиляда градуса, но лазерите зависеха от нискотемпературни полупроводници.

Чар ли наблюдаваше дисплея. Гласът му звучеше безизразно по радиото на скафандъра.

– Този път шестнадесет.

– Учуден ли си? – Едно от нещата, които знаехме за таурианците беше – догматичност към числата и особено към основните и към степените на две.

– Да се надяваме, че нямат още тридесет и две. Разпитах компютъра за това; всичко, което можа да ми каже, беше, че дотук крайцерът е изстрелял четиридесет и четири дрона и е известно, че някои крайцери носят до 128.

Имахме по-малко от половин час, преди дроновете да ударят. Бих могъл да командирам всички в стасис-полето и те щяха да са временно в безопасност, ако някоя от нова-бомбите премине. В безопасност, но в клопка. Колко време ще е нужно кратерите да изстинат, ако три или четири – да не говорим и за шестнайсетте – бомби преминат? Не можеше да се живее вечно в бойния костюм, макар че той рециклираше всичко с безпощадна ефективност. Две седмици е самоубийствено. Никой не беше стигал до три седмици в полеви условия.

При това като отбранителна позиция стасис-полето е смъртоносна

клопка. Врагът имаше всички преимущества, тъй като куполът на полето беше непрозрачен; единственият начин да разбереш какво се готвят да направят е да си покажеш главата навън. Нямаше нужда да ни нападат с примитивни оръжия, освен ако бяха нетърпеливи. Те биха могли само да обстрелват купола с лазери и да чакат да изключим генератора. Между другото можеха да ни нападат постоянно, хвърляйки вътре камъни, стрели, ножове – можехме да отвърнем на огъня им, но беше доста безполезно.

Разбира се, ако един човек останеше в базата, останалите можеха да почакаят половин час в полето. Ако той не дойде да ги вземе дотогава, те щяха да знаят, че навън е горещо. Набрах комбинацията, която щеше да ме свърже с всички от чин 5 и по-висок.

– Говори майор Мандела.

Това все още звучеше като лоша шега.

Описах им ситуацията и ги помолих да кажат на войниците си, че всички са свободни да влязат в стасис-полето. Аз ще стоя отвън и ще ги извадя, ако нещата тръгнат добре – не от аристократичност, разбира се – предпочитях да си опитам късмета и да бъда изпарен за наносекунди, вместо сигурната и бавна смърт под сивия купол.

Включих на честотата на Чарли.

– Ти също можеш да влезеш. Аз ще се погрижа за нещата тук.

– Не, благодаря – каза той бавно. – Аз по-скоро... хей, виж.

Крайцерът беше изстрелял друга червена точка зад останалите. Надписът на дисплея я идентифицира като още един дрон.

– Това е любопитно.

– Суеверни проклетници! – каза той.

Само единадесет души последваха в полето останалите петдесет, на които беше заповядано да влязат там.

Чарли и аз се бяхме вторачили в мониторите и наблюдавахме наблюдаването на дроновете, като внимавахме да не гледаме холографския дисплей, като негласно се бяхме договорили, че е по-добре да не знаем кога остава една минута, тридесет секунди... и сега, както и преди, всичко беше свършило, преди да разберем, че е започнало. Екранът побеля, зашумя от статични разряди и все още бяхме живи.

Но този път на хоризонта имаше петнадесет нови дупки. И температурата се покачваше толкова бързо, че последната цифра на уреда не се виждаше. Цифрата достигна 800 и започна да намалява.

Не бяхме видели никой от дроновете през тази малка част от секундата, която беше нужна на лазерите да се прицелят. Но сега

седемнайсетият блесна над хоризонта, като правеше луди зигзаги и спря точно отгоре. За момент изглеждаше, че се колебае и след това започна да пада. Половината лазери го бяха засекли и стреляха непрекъснато, но не можеха да го достигнат – всички бяха останали в последната си стрелкова позиция.

Той блестеше, като падаше, огледалната полировка на стоманения му корпус отразяваше бялата светлина от кратерите и безпомощната стрелба на лазерите. Чух как Чарли си пое дълбоко въздух и дронът падна толкова близо, че можехме да видим паякообразните надписи на таурианската писменост и един прозрачен люк, близо до носа.

Чакахме няколко часа. Външната температура се стабилизира на 690° – малко под точката на топене на цинка – спомних си това без някаква връзка, след което опитах ръчния контрол на лазерите, но те бяха все още замръзнали.

– Ето пак идват – каза Чарли. – Пак осем. Насочих се към дисплея.

– Мисля, че трябва...

– Чакай! Това не са дронове. Надписът гласеше КОРАБ С ВОЙНИЦИ. Предполагам, че искат да превземат базата – каза той. – Невредима.

Вероятно беше така, а освен това можеше да опитат нови оръжия и техники.

– Няма да е много голям риск за тях. Винаги могат да се оттеглят и да пуснат една нова-бомба в скута ни.

Аз извиках Брил и я изпратих да събере всички, които бяха в стасис-полето, и да ги построи заедно с остатъка от нейния взвод като отбранителна линия на северозападния и североизточния квадрант.

– Чудя се – каза Чарли. – Може би не трябва да слагаме всички отгоре. Докато не се уверим колко са таурианците.

Това имаше смисъл. Трябва да поддържаш резерви. Нека неприятелят да подцени силите ни.

– Това е идея... те могат да са шестдесет и четири в осемте съда.

Или 128, или 256. Бих желал нашите шпионски спътници да имат по-голяма разделителна способност. Но не можеш да наблъскаш всичко в машина с размери на гроздово зърно.

Реших седемдесетте души на Брил да съставят първия ешелон на отбраната ни и им наредих да образуват пръстен в окопите, които бяхме изровили извън периметъра на базата. Всички останали щяха да стоят в подземие, докато имаше нужда от тях.

Ако се случеше така, че таурианците започнеха да побеждават,

независимо дали защото бяха повече, или поради нови технологии, щях да наредя всички да влязат в стасис-полето. Имаше тунел от обитаваната част до купола на полето, така че хората в подземие то можеха безопасно да се отправят направо там. Ако все още имаше някой жив.

Извиках Хилбоу и възложих на нея и Чарли да наблюдават лазерите. Ако се раздвижеха отново, щях да извикам обратно Брил и нейните войници. Включваме автоматичната насочваща система и сядаме да гледаме шоуто. Но дори и неподвижни, лазерите можеха да са полезни. Чарли настрои мониторите да покажат къде са насочени лъчите им; той и Хилбоу можеха да стрелят ръчно с тях, когато нещо попаднеше в обсега на лъча.

Имахме около двадесет минути. Брил крачеше около периметъра с нейните хора и ги разполагаше в окопите по взводове, образувайки припокриващи се огневи линии. Аз се намесих и я помолих да разположи тежките оръжия така, че да насочи пътя на врага в обсега на лазерите.

Нямаше друго какво да се прави, освен да се чака. Помолих Чарли да провери как напредва врагът, след това седнах на масата и се опитах да начертая диаграма на разположението на частите на Брил и да се опитам да го подобра.

Първата линия, която начертах, дробни четири листа хартия. Имаше доста време, откакто бях вършил някаква деликатна работа в скафандър. Спомних си как ни учеха да контролираме усилвателните механизми, които имала костюмите, като ни караха да си подаваме едно яйце; не беше лесна работа. Интересно дали все още има яйца на Земята.

Като свърших с диаграмата, не видях нищо, което можеше да се добави.

– Още осем съда с войници – каза Чарли. – Пет минути, преди първите осем да пристигнат тук.

Значи се готвеха да атакуват на две вълни. Поне две. Какво бих направил на мястото на командира на таурианците? Не беше кой знае колко трудно да се предположи: на гаурианците им липсваше въображение в тактиката и те обикновено копираха човешката.

Първата вълна е може би камикадзе, за да отслаби нашата защита. След това ще дойде втората и по-методично ще довърши работата. Или обратно; първата група щеше да има двадесет минути, докато я довършим, и тогава щеше да дойде втората да я спаси и да ни удари здраво в една точка, пробивайки периметъра и завземайки базата.

Или може би бяха изпратили две групи просто защото две беше магическо число. Или те можеха да изстрелват едновременно само по осем

кораба (това би било лошо, защото показваше, че корабите са големи).

– Три минути.

Бях се вторачил в мониторите, които показваха различни сектори на минното поле. Ако имахме шанс, те щяха да се приземят там, не дозирайки нищо. Или ще преминат достатъчно ниско, за да детонират мините.

Чувствах се в известна степен виновен. Аз бях в безопасност в дупката си, готов да започна да раздавам заповеди. Какво ли мислеха за липсващия си командир тези седемдесет жертвени агнета?

След това си спомних какво чувствах към капитан Скот, който беше избрал да остане на сигурно място, на орбита, докато ние се биехме на земята. Вълната на стара омраза нахлу в душата ми и трябваше да се боря с пристъпите на гадене.

– Хилбоу, можеш ли да се справиш с лазерите?

– Не виждам защо не, сър. Аз захвърлих молива и станах.

– Чарли, поемаш координацията на групите. Можеш да се справиш не по-зле от мен. Аз се качвам горе.

– Не бих ви посъветвал да правите това, сър.

– По дяволите, недей, Уилям. Не бъди идиот.

– Не приемам заповеди, аз дав...

– Няма да изкараш и десет секунди горе – каза Чарли.

– Ще имам същия шанс, както всички останали.

– Не чуваш ли какво ти казвам. Те ще те убият.

– Войниците? Глупости! Знам, че не ме обичат много, но...

– Не слушаш ли на честотата на взводовете? Не, те не използват много фин английски, когато говорят помежду си, но мислят, че ти си ги сложил на първа линия за наказание за страхливост, след като им беше казал, че всеки може да отиде в купола.

– Не е ли така, сър? – попита Хилбоу.

– Да ги наказвам? Не, разбира се, че не! Те просто бяха горе, когато ми потрябваха... Нищо ли не им е казала лейтенант Брил?

– Поне аз не съм чул – каза Чарли. – Може би е била прекалено заета. Или е съгласна с тях. По-добре да...

– Ето ги! – изкрещя Хилбоу. Първият вражески кораб се виждаше на един от мониторите на минното поле. Вторият се появи в следващата секунда. Те идваха от различни посоки и не бяха разпределени равномерно около базата. Пет в североизточния квадрант и само един на югоизток. Предадох информацията на Брил.

Но ние бяхме предвидили тактиката им доста добре; всички

слизаха надолу към пръстена от мини. Един от тях се приближи достатъчно, за да възпламени заряда. Взривът засегна задната част на странно конструирания кораб, при което той подскочи и се блъсна в земята. Страничните люкове се отвориха и таурианците започнаха да пълзят отвътре. Бяха дванадесет; може би четирима бяха останали вътре. Ако останалите също бяха по шестнадесет, те бяха съвсем малко повече от нас.

В първата вълна.

Останалите седем кораба се приземиха без инциденти. Да, наистина бяха по шестнадесет. Брил измести два взвода, за да противодейства на концентрацията на врага, и ние зачакахме.

Те се движеха бързо през минното поле, клатушкайки се в такт като кривокраки, едроглави роботи, без дори да нарушават строя си, когато един от тях беше пръснат на парчета от взрива на една от мините, което последва още единадесет пъти.

Когато се показаха над хоризонта, причината за тяхната хаотична подредба стана ясна: те бяха анализирали предварително коя посока на приближаване ще им даде най-естествена защита чрез купчините камъни, които дроновете бяха натрупали при взривяването си. Така те щяха да се приближат на около два километра от базата, преди да получим пряка видимост. А техните костюми имаха същите усилващи системи, както и нашите, така че те можеха да покрийт един километър за по-малко от минута.

Брил накара нейните войници да открият огън веднага, вероятно повече за морално подкрепление, отколкото с надеждата да улучат врага. Може би улучваха някои, но не можеше да се каже със сигурност. Но поне тахионните ракети вършеха впечатляваща работа, превръщайки скалите в чакъл.

Таурианците отвърнаха на огъня с някакво оръжие, подобно на тахионните ракети, може би точно същите. Те също не попадаха в целта – нашите войници бяха под и на нивото на грунда, но като не намираха цел, те можеха да летят завинаги, амин. Една от тях успя да улучи беваватов лазер на повърхността и вибрациите, които усетихме тук, долу, бяха толкова силни, че съжалихме, че не сме се заровили по-дълбоко от двеста метра.

Беваватовите лазери не ни вършеха особена работа. Таурианците вероятно бяха установили линиите на обстрел и ги заобикаляха в широка дъга. Добре че стана така, тъй като Чарли можа за момент да отклони вниманието си от мониторите на лазерите.

– По дяволите!

– Какво става, Чарли? – Аз не свалях очи от мониторите в очакване да се случи нещо.

– Кораба, крайцера – няма го!

Погледнах към холографския дисплей. Прав беше. Единствената червена точка, която се виждаше, беше на корабите с тауриански войници.

– Къде отиде? – попитах глупаво аз.

– Нека пуснем записа – и той програмира дисплея да покаже събитията преди няколко минути, а степента на увеличението показваше колапсара и планетата едновременно. Крайцерът се показа и до него три зелени точки – нашият „страхливец“, атакуващ крайцера само с два дрона.

Но той беше получил малка помощ от законите на физиката.

Вместо да се вмъкне в колапсарното поле, той го беше заобиколил по силно изтеглена орбита. Движеше се с 0.9 C, а дроновете – с 0.99 C, насочвайки се към вражеския крайцер. Планетата ни беше на хиляда светлинни секунди от колапсара, така че таурианският кораб имаше само десет секунди да засече и спре двата дрона. А при тази скорост нямаше значение дали ще те улучи нова-бомба, или снежна топка.

Първият дрон изпари крайцера, а другият, на 0.01 секунда след него, премина и продължи безпрепятствено, за да се сблъска с планетата. Изстребителят не улучи планетата с никакви двеста километра и продължи в пространството, като забавяше скоростта с максимум 25 G. Щеше да се върне на планетата след около два месеца.

Но таурианците не искаха да чакат. Те бяха достатъчно близо до нашите линии, за да използват лазерите, а освен това бяха и в обсега на гранатометите. Големите скали биха могли да ги защитят от лазерите, но гранатите и ракетите ги избиваха.

Отначало войниците на Брил имаха значително преимущество; биейки се от окопите, те можеха да бъдат улучени от случаен, много точен изстрел или от някоя изключително добре насочена граната (които таурианците хвърляха с ръце на разстояние неколкостотин метра). Брил беше загубила четирима души, но изглеждаше, че таурианците са останали наполовина по-малко от първоначалния брой.

В края на краищата повърхността беше разровена толкова, че повечето таурианци можеха също да се бият от дупки по повърхността. Боят се ограничи само до индивидуални лазерни двубои, прекъсвани епизодично от по-тежки оръжия. Не беше много умно да се използват тахионни ракети срещу отделни таурианци, тъй като не знаехме срещу какви

сили ще бъдем изправени сами след няколко минути.

Нещо ме безпокоеше и то беше свързано с холографския запис. Сега, когато битката позатихна, аз разбрах какво.

Какви разрушения беше предизвикал дронът, който се удари в планетата с почти светлинна скорост? Аз се доближих до компютъра и установих колко енергия се е отделила при сблъскването и след това я сравних с геологичната информация в паметта на компютъра.

Двадесет пъти повече енергия от най-мощното известно земетресение. И това на планета с размери две-трети от земните.

На основната честота:

– Всички горе! Веднага!

Натиснах с всички сили бутона, който отваряше люка, водещ от административната част към повърхността.

– Какво, по дяволите, става, Уил?

– Земетресение. Не знам след колко време. Движи се! Хилбоу и Чарли бяха непосредствено зад мен.

– Дали е по-сигурно в окопите?

– Не знам – казах аз. – Никога не съм преживявал земетресение.

Може би стените на окопите щяха да се срутят и да ни смачкат.

Бях изненадан колко е тъмно на повърхността. 8 от Дорадо вече беше почти залязла; мониторите бяха компенсирали ниското ниво на осветление.

Имаше четири мъже и жени в окопа, единият тежко ранен или мъртъв. Спуснахме се надолу по стената и аз нагласих моя фотоумножител на степен две, за да изследвам нашите съседи по окоп. Имахме шанс – един от тях беше с гранатомет, а освен това имаха и ракетна установка. Почти успях да прочета имената им по шлемовете. Ние бяхме в окопа на Брил, но тя още не беше ни забелязала. Беше на противоположната страна и внимателно поглеждаше над ръба на окопа, насочвайки два взвода за флангова атака. Когато вече бяха заели позиция, тя отново се наведе надолу.

– Вие ли сте, майоре?

– Правилно – казах аз внимателно.

Чудех се дали хората в окопа са от тези, които искаха скалпа ми.

– Какво беше това за земетресението?

Тя вече знаеше за унищожаването на крайцера, но не и за втория дрон. Аз ѝ обясних колкото се може по-накратко.

– Никой не е излязъл от люка – каза тя. – Все още не. Предполагам, че всички са влезли в стасис-полето.

Може би някои бяха все още долу, без да са приели моя предупредителен сигнал. Аз включих общата честота и тогава настана ад.

Земята рязко изчезна надолу и отново се върна, като ни блъсна толкова силно, че подскочихме във въздуха, изхвърлени извън окопа. Прелетяхме няколко метра, толкова високо, че можахме да видим бойното поле, обсипано с оранжевите петна на кратерите, където бяха паднали нова-бомбите. Аз се приземих на крака, но почвата се люшкаше и трепереше толкова силно, че беше невъзможно да останеш прав.

По басовите вибрации, които почувствах по моя скафандър, разбрах, че склонът над базата се е срутил.

Бих искал всички да са имали време и здрав разум да се скрият под купола.

Една фигура се показва, катерейки се по склона на окопа и аз веднага разбрах, че тя не е човешка. На това разстояние лазерът ми прогори дупка на неговия шлем; той направи две крачки и падна по гръб. Друг шлем се показва над ръба на окопа. Отризах върха му, преди да може да вдигне оръжието.

Не можех да разпозная околността. Единственото нещо, което не се беше променило, беше стасис-полето и то изглеждаше еднакво от всички страни. Беваатовите лазери бяха затрупани, но един от тях беше включен – брилянтен, светещ лъч, който осветяваше завихрящ се облак от изпарена скала.

Без колебание, макар че бях на вражеска територия, тръгнах към купола по треперещата повърхност.

Не можах да вдигна никого от взводните командири. Вероятно всички, с изключение на Брил, бяха в купола.

Открих само Хилбоу и Чарли; казах на Хилбоу да влезе вътре и да изкара всички навън. Ако следващата вълна също беше от 128 души, щяхме да имаме нужда от всеки човек.

Земните тръпки постепенно престанаха и аз се насочих към един „приятелски“ окоп – всъщност окопа на готвачите, тъй като там бяха само Орбан и Рудковски.

Получих сигнал от Хилбоу и се настроих на нейната честота.

– Сър, там имаше само десет души. Останалите не са успели.

– Останали са долу?

Струваше ми се, че са имали достатъчно време.

– Не знам, сър.

– Няма значение. Преброй колко души имаме общо. Отново опитах честотите на взводните командири, но там беше все още тихо.

Тримата няколко минути наблюдавахме дали няма вражески лазерен огън, но нищо не се виждаше. Вероятно чакаха подкрепленията.

Хилбоу се обади отново.

– Успях да събера само петдесет и трима, сър. Някои от другите са може би в безсъзнание.

– Добре. Нека да стоят, докато...

В този момент се показва втората вълна. Корабите с войници се виждаха на хоризонта, обърнати към нас с двигателите си, намалявайки скоростта.

Тези кораби бяха четири или пет пъти по-големи от първите. Един от тях се приземи на около километър от нас и от него веднага се посипаха войници. Те бяха над петдесет, вероятно шестдесет и четири – по осем това правеше общо 512. Нямаше начин да ги спрем.

– Слушайте всички. Тук е майор Мандела. – Опитвах се гласът ми да звучи спокойно. – Ще се приберем обратно в купола, бързо, но организирано. Знаем, че сме адски разпръснати. Ако сте от втори и четвърти взвод, стойте около минута и поддържайте прикриващ огън, докато първи, трети и поддръжката се оттеглят.

– Първи, трети и поддържащ, оттеглете се на около половината път до купола, след това прикривайте втори и четвърти, когато се връщат. Те ще се придвижат до самия ръб на купола и ще ви прикриват, докато изменете останалата част от пътя.

Не трябваше да казвам „отстъпвате“; тази дума я нямаше в книгите. Защитно действие.

Имаше много повече защита, отколкото действие. Осем или девет души стреляха, а останалите като че ли полетяха. Рудковски и Орбан бяха изчезнали. Аз дадох няколко прицелни изстрела без особен ефект, изтичах до другия край на окопа и се насочих към купола.

Таурианците започнаха да изстрелват ракети, но, изглежда, повечето отиваха твърде високо. Видях как двама от нашите бяха взривени още преди да изменат половината от пътя; намерих една доста голяма скала и се скрих зад нея. Надникнах зад скалата и видях, че само двама-трима таурианци са достатъчно близо, за да са евентуални цели за лазерите. Реших, че е по-добре да не привличам излишно внимание върху себе си. Бягах до самия край на купола и се обърнах да отговоря на огъня. След няколко изстрела разбрах, че така само ще се превърна в мишена; доколкото можех да видя, имаше само един-двама души, които все още бягаха към купола.

Една ракета профуча толкова близо, че бих могъл да я докосна.

Свих колене и плонжирах, като влязох в купола по немного грациозен начин.

Вътре видях ракетата, която за малко не ме беше улучила, да се движи лениво в мъглата, леко издигайки се, като се към другата стена на купола. Тя щеше да се изпари моментално след излизането си, тъйпсата цялатакинетич-на енергия, която беше загубила при намаляване на скоростта до 16.3 метра в секунда, щеше да се превърне в топлина.

Точно на ръба на полето девет души лежаха мъртви, с лицето надолу. Не беше неочаквано, макар че това не беше от нещата, които трябва да се казват на войниците.

Скафандрите им бяха здрави, в противен случай те нямаше да са стигнали толкова далеч, но тук-там, при многобройните падания и търкаляния, те бяха повредили изолиращата обвивка, която ги предпазваше от полето. Така че, когато са влезли в полето, всякаква електрическа активност в техните тела беше изчезнала, което ги беше убило моментално. Освен това, тъй като никаква молекула в телата им не е могла да се движи със скорост, по-голяма от 16.3 метра в секунда, те бяха напълно замръзнали, като телесната им температура се беше стабилизирала на 0.426° от абсолютната.

Реших да не ги обръщам, за да видя имената им, все още не. Ние трябваше да заемем някаква отбранителна позиция, преди таурианците да навлязат в купола. Ако решат да ни ударят, вместо да чакат.

Със сложни жестове успях да накарам всички да се съберат в центъра на полето, под опашката на изстребителя, където бяха струпани оръжията.

Имаше много оръжие, тъй като планирахме да въоръжим три пъти повече хора, отколкото имахме сега. След като раздадох на всички по един щит и къс меч, написах на снега: ДОБРИ СТРЕЛЦИ С ЛЪК? ВДИГНЕТЕ РЪЦЕ. Появиха се петима доброволци, след това избрах още трима, така че да използваме всички лъкове. Двадесет стрели на лък. Те бяха най-ефективното дистанционно оръжие, което имахме; стрелите бяха почти невидими в бавния си полет, тежки, със смъртоносно, диамантенотвърдо острие на върха.

Организирах стрелците в кръг около изстребителя (неговите приземяващи опори щяха да им служат за частична защита от идващи отзад ракети) и между всяка двойка поставих четирима други – двама с копия, един с алебарда и един, въоръжен с бойна брадва и дузина ножове за хвърляне. Тази организация теоретично трябваше да се погрижи за врага на всички дистанции – от ръба на полето до ръкопашна битка.

Всъщност, те биха могли да влязат в полето с камъни в ръце, без щитове и специално оръжие и имаха шанс 600 към 42 да ни видят сметката.

Предполагам, че знаеха какво е стасис-поле. Тяхната технология изглеждаше съвременна във всички останали аспекти.

Няколко часа не се случи нищо. Доскуча ни, както би доскучало на всеки, който чака да умре. Нямахме с кого да си поговорим, нямаше нищо за гледане в непроменливата сива мъгла на купола, сив сняг, сив космически кораб и няколко еднакво сиви войнци. Нищо да чуеш, усетиш или помиришеш, освен себе си.

Тези от нас, които все още се интересуваха от битката, наблюдаваха долния ръб на купола, чакайки първия таурианец да влезе. Така че ни трябваше секунда да разберем какво става, когато битката започна. Тя дойде отгоре като облак от катапултирани малки копия, носещи се на тридесет метра над повърхността и насочени в центъра на купола.

Щитовете бяха достатъчно големи, за да скрием по-голямата част от тялото си зад тях, ако се свием леко; хората, които видяха копията, се опазиха лесно. Тези, на които нападението дойде откъм гърба или които бяха заспали, трябваше да се надяват на късмета си да оцелеят; нямаше как да ги предупредим с вик.

Имахме късмет, че загубихме само петима. Един от тях беше стрелец. Шубик. Взех нейния лък и зачакахме атаката да започне веднага.

Тя не започна. След половин час аз обиколих кръга и с жестове обясних на всички, че първото, което всеки трябва да направи, ако се случи нещо, е да докосне този, който е от дясната му страна и така по цялата редица.

Това може би ми спаси живота. Втората атака с копия, няколко часа по-късно, дойде зад мен. Аз усетих побутването, бутнах човека вдясно от мен, обърнах се и видях падащият облак копия. Вдигнах щита и те попаднаха върху него след по-малко от секунда.

Оставих лъка, за да измъкна трите копия от щита, и атаката започна.

Това беше странна и впечатляваща гледка. Около триста от тях влязоха в полето едновременно, почти рамо до рамо по целия периметър на купола. Те напредваха в такт и всеки държеше пред себе си щит, който едва закриваше широките им гърди. Те хвърляха копия, подобни на тези, с които бяхме атакувани.

Изправих щита си пред мен – той имаше лек издатък отдолу, който му позволяваше да стои прав. След първата стрела, която изстрелях,

разбрах, че имаме шанс. Тя удари един от тях в центъра на щита, премина през него и се заби в скафандъра му.

Това беше просто избиване. Техните копия не бяха много ефективни, когато липсваше изненадата, но когато едно мина покрай главата ми, хвърлено отзад, усетих тръпки между плешките.

С двадесет стрели повалих двадесет таурианци. Те свиваха редиците, когато някой падаше, и дори нямаше нужда да се прицелваме. Когато ми свършиха стрелите, опитах да хвърлям обратно техните копия, но щитовете им ги отразяваха лесно.

Ние бяхме убили повече от половината от тях далеч преди да достигнат дистанция за ръкопашен бой. Извадих меча си и зачаках. Те все още ни превъзхождаха с около трима срещу един.

Когато се приближиха на около десет метра, дойде времето на метателите на ножове. Макар че въртящите се дискове се виждаха ясно и им трябваше половин секунда да стигнат врага, повечето таурианци реагираха по същия неефективен начин – вдигаха щитовете си, за да се предпазят. Острите като бръснар ножове минаваха през щитовете им като моторна резачка през картон.

Първата ръкопашна битка започна с алебардите, които бяха метални пръти, дълги два метра, завършващи на върха с двуостро острие. Таурианците имаха хладнокръвен или героичен, ако може така да се каже, начин да се справят с тях. Те просто грабваха острието и умираха. Докато хората се мъчеха да измъкнат оръжието от замръзналата смъртна хватка, друг таурианец, въоръжен с извит меч, дълъг около метър, излиаше напред и ги убиваше.

Освен мечовете те имаха нещо, подобно на боло еластично въже, което завършваше с около десетсантиметрово нещо, подобно на бодлива тел, и малка тежест, която го ускоряваше. Това оръжие беше опасно, защото, ако не улучеше, се връщаше по доста непредсказуем начин. Но тези неща улучаваха жертвите си доста често, минавайки под щитовете и усуквайки се около глезените.

Аз стоях гръб в гръб с редник Ериксон и с нашите мечове успяхме да останем живи вече пет минути. Когато таурианците намаляха до около две дюзини оцелели, те просто се обърнаха и замаршируваха навън. Хвърлихме няколко копия след тях, като улучихме трима, но не искахме да ги преследваме. Можеха да се обърнат и да започнат да секат отново.

От нас бяха останали само двадесет и осем живи. Почти два пъти повече от таурианците, които лежах наоколо, но в това имаше твърде

малко задоволство.

Те щяха да направят същото нещо с нови 300. И този път щяха да успеят.

Обиколихме от тяло на тяло и събрахме стрелите и ножовете, след което отново захемем местата си около изтребителя. Никой не искаше да изважда алебардите. Аз преброих офицерите: Чарли и Даяна бяха още живи (Хил-боу беше една от жертвите на алебардите), както и двама помощни офицери. Вилбър и Шидловска. Рудковоки беше още жив, но Орбан беше получил едно копие.

След като чакахме един ден, решихме, че врагът е избрал война чрез изтощение, вместо да повтаря наземните атаки. Копията прелитаха постоянно, този път не на облаци, а по две-три или по десет, и то от различни посоки. Човек не можеше да стои нащрек непрекъснато; те улучваха някого всеки три-четири часа.

Ние спяхме поред, по двама, върху генератора за стасис-полето. Стояхме точно под тялото на изтребителя – това беше най-сигурното място под купола.

От време на време някой от таурианците надникваше вътре, може би за да види дали има някой останал. Понякога изстрелвахме по една стрела срещу тях за тренировка.

Копията спряха да падат след два дни. Предполагам, че им бяха свършили или пък бяха решили да спрат, когато останахме само двадесет живи.

Имаше обаче много по-вероятно предположение. Аз измъкнах една алебарда и я подадох извън стасис-полето. Когато я прибрах, острието ѝ беше стопено. Когато я показах на Чарли, той само се поклати наляво-надясно (единственият начин да кимнеш в скафандър); подобно нещо се беше случвало вече, когато полето не работеше. Те просто го бяха наситили с лазерен огън и очакваха да откачим и да изключим генератора. Те вероятно седяха в корабите си и играеха таурианския вариант на карти.

Опитах се да помисля. Трудно беше да се концентрирам за по-дълго върху нещо в тази обстановка, лишен от усещания и оглеждайки се всеки три секунди. Нещо, което беше казал Чарли. Още вчера. Не можех да си го спомня. Не можеше да стане тогава, само това си спомних, когато изведнъж ме осени.

Извиках всички и написах на снега:

ИЗВАЖДАМЕ НОВА-БОМБИТЕ ОТ КОРАБА
ЗАНАСЯМЕ ГИ ДО КРАЯ НА ПОЛЕТО
ПРЕМЕСТВАМЕ ПОЛЕТО

Шидловска знаеше къде са подходящите инструменти на кораба. За щастие бяхме оставили всички входове отворени, преди да включим полето; те се командваха по електронен път и щяха да са здраво замразени. Донесохме един асортимент от гаечни ключове и се качихме в пилотската кабина. Той знаеше как да отвори капака, който води до помещението с бомбите. Последвах го в тръбата, широка един метър.

Нормално тук би трябвало да е съвсем тъмно, но стасис-полето осветяваше мястото със същата мъглява светлина без сенки, както извън кораба. Помещението с бомбите беше малко и за двама ни, така че останах в тръбата и наблюдавах.

Вратите на камерата бяха с „ръчно отваряне“, така че бяха лесни. Шидловска просто завъртя дръжката и ние бяхме вътре. Освобождаването нанова-бомбите от техните леговища беше нещо друго. Най-накрая той се върна в машинното отделение и донесе лост. Той освободи едната, аз другата и ги изтъркаляхме извън камерата.

Сержант Ангелов вече работеше над тях, когато ние се спуснахме обратно. Всичко, което трябваше да се направи, за да се зареди бомбата, беше да се развие детонаторът от върха и да се бръкне с нещо в цокъла му, за да се счупи забавящият механизъм и предпазителят.

Ние бързо ги занесохме до ръба, по шест души на бомба, и ги оставихме на земята една до друга, след което махнахме на четиримата, които стояха около генератора на полето. Те го вдигнаха за дръжките и го пренесоха на десет крачки в противоположна посока. Бомбите изчезнаха, като ръбът на полето се плъзна по тях.

Нямаше съмнение, че бомбите избухнаха. За няколко секунди отвън беше горещо като във вътрешността на звезда и дори стасис-полето отбеляза този факт; около една трета от него заблестя в тъмнорозово, след което отново стана сиво. Почувства се леко ускорение като в асансьор. Това значеше, че се плъзгаме надолу в кратер. Дали имаше здраво дъно. Или щяхме да потънем в разтопената скала и да бъдем хванати като муха в кехлибар – нямаше смисъл да се мисли за това. Може би, ако това станеше, щяхме да си пробием път с лазерите.

Поне дванадесет от нас.

КОЛКО ВРЕМЕ? Чарли беше напраскал това на снега пред краката

ми.

Много хубав въпрос. Всичко, което знаех, беше освободената енергия от двете нова-бомби. Не знаех топлинния капацитет на скалите, които ни обкръжаваха, нито тяхната точка на топене. Написах: ЕДНА СЕДМИЦА, СВИВАМ РАМЕНЕ? ТРЯБВА ДА ПОМИСЛЯ.

Компютърът на кораба би могъл да ми каже това за хилядна от секундата, но той не действаше. Започнах да пиша уравнения на снега, опитвайки се да получа най-високата и най-ниската цифра за времето, което щеше да мине, докато температурата отвън спадне до 500°. Ангелов, чиито знания по физика бяха доста по-съвременни, правеше свои изчисления от другата страна на кораба.

Моят отговор беше между шест часа и шест дни (макар че, ако беше шест часа, околните скали трябваше да излъчват топлината като направени от чиста мед), а Ангелов получи от пет часа до четири и половина дни. Аз гласувах за шест и никой друг не получи право на глас.

Спяхме много. Чарли и Даяна играеха шах, като рисуваха символи-те на снега; аз не бях в състояние да поддържам променящата се позиция на фигурите в главата си. Няколко пъти проверих изчисленията си и всеки път получавах шест дни. Проверих също изчисленията на Ангелов и те изглеждаха наред, но аз настоявах на своето. Нямах да ни навреди да стоим в костюмите си ден и половина повече. Спорехме със скъпернически стенограми по снега.

По времето, когато взривихме бомбите, бяхме останали деветнадесет. Бяхме все още деветнадесет шест дни по-късно, когато бях застанал с ръка върху изключвателя на генератора на полето. Какво ли ни чакаше там? Разбира се, бяхме избили всички таурианци на десетки километри наоколо. Но би могло да има резервни сили на по-голямо разстояние, които да чакат сега търпеливо на ръба на кратера.

Дз разделих хората равномерно по периметъра, така че да не могат да ни унищожат с един изстрел. След това, готов да го включа веднага обратно, ако нещо не потръгне, натиснах копчето.

Радиото ми още беше включено на общата честота; след цяла седмица пълна тишина ушите ми бяха безмилостно проглушени от силните и щастливи гласове на хората ми.

Стояхме на дъното на кратер с диаметър около километър и толкова дълбок. Стените му бяха от черна кора с червени пукнатини, горещи, но вече безопасни.

Таурианци не се виждаха.

Хукнахме към кораба, затворихме всички люкове, напълнихме го

със студен въздух и изскочихме от скафандрите. Не си ползвах старшинството, за да взема душ. Просто стоях на противоускорителната люлка и вдишвах въздуха, който не миришеше на рециклирания Мандела.

Корабът беше изчислен за максимум дванадесет души екипаж, така че ние стояхме отвън на смени по седем, за да не претоварваме живото-осигуряващите му системи. Изпратих повтарящо се съобщение на другия кораб, който беше все още на шест седмици разстояние, че сме в добро състояние и ще чакаме да ни прибере. Бях почти сигурен, че той ще има седем свободни койки, тъй като екипажът за бойна мисия беше само от трима души.

Беше хубаво да се разхождаме наоколо и да си говорим отново. Аз официално отмених всички военни неща за времето, което прекараме на планетата. Някои от оцелелите бяха от групата на Брил, но те не показваха никаква враждебност към мен.

Играехме си на една носталгична игра, сравнявайки различните епохи, които бяхме вдали на Земята, чудейки се какво ли ще е 700-годишното бъдеще, в който се връщахме. Никой не спомена, че ще имаме само няколко месеца отпуск, след което ще ни изпратят в нови Бойни Сили и колелото отново ще се завърти.

Колела. Един ден Чарли ме попита от коя страна произлиза името ми; звучало му странно. Казах му, че произлиза от липсата на речник и ако се прочете вярно, ще му звучи още по-странно.

Трябваше да убия шест часа да му обяснявам всички странични детайли. В основата стояха моите родители, които бяха „хипита“ (нещо като субкултура в Америка на късния двадесети век, която отхвърля материализма и прегръща широк спектър разнообразни идеи) и живееха в група с други хипита в малка селска колония. Когато майка ми забременяла, те не били достатъчно конвенционални, за да се оженият: това задължава жената да вземе името на мъжа и показва, че тя е негова собственост. Но те се били надрусали и сантиментални, решили и двамата да сменят имената си, за да бъдат еднакви. Отишли до съседния град, като по пътя непрекъснато спорили кое име ще бъде най-добрият символ на любовта помежду им – едва съм избе-ягнал получаването на доста по-късо име – и се съгласили на Мандала.

Мандалата е кръгообразна форма, която хипитата били заимствали от друга религия. Символизирала космоса, космическия мозък, Бога или всичко, което се нуждаело от символ. Нито майка ми, нито баща ми знаели как се произнася това име и магистратът в града просто го написал

както му прозвучало. А ме нарекли Уилям в чест на един богат чичо, който за нещастие умрял в бедност.

Шестте седмици минаха доста приятно; в четене, разговори и почивка. Другият кораб кацна близо до нашия и наистина имаше девет свободни места. Ние разделихме екипажа така, че във всеки да има по някой, който да го измъкне от неприятностите, ако препрограмираният скок не стане както трябва. Аз се преместих на другия кораб, като се надявах, че ще има някои нови книги. Нямаше.

Ние се затворихме в контейнерите и стартирахме едновременно.

Бяхме се заровили и прекарвахме купчина време в контейнерите, само да не гледаме дни наред едни и същи лица в пренаселения кораб. Заедно с времето за спиране стигнахме до Старгейт за десет месеца относително време.

Около Старгейт обикаляха в орбита стотици крайцери. Лоши новини – при такава навалица вероятно нямаше да получим никакъв отпуск.

Аз предполагам, че е по-вероятно да попадна под трибунал, отколкото да получа отпуск. Изгубвайки осемдесет и пет процента от състава, повечето от които – защото ми нямаша достатъчно доверие, за да се подчинят на пряката ми заповед при земетресението. И освен това бяхме там, откъдето бяхме започнали на Саде-138; там нямаше тау-рианци, но нямаше и база.

Получихме инструкции за кацане и тръгнахме право надолу. Имаше още една изненада, която ни чакаше на космодрума. Тук стояха повече от дузина крайцери – по-рано никога не бяха го правили от страх да не би Старгейт да бъде улучен, а освен това там имаше два пленени тауриански кораба; никога по-рано не бяхме успявали да ги заловим невредими.

Седемте века може би ни бяха донесли значително преимущество. Може би пък ние да печелехме.

Влязохме през един люк, над който пишеше „завръщащи се“. След въздушния цикъл и след като изскочихме от костюмите, една красива жена пристигна с количка с туники и на перфектен английски ни каза да се облечем и да отидем в лекционната зала в края на коридора, наляво.

Туниките бяха странни, леки и въпреки това топли. Това беше първото нещо, което бях носил освен бойния костюм и собствената си кожа за повече от година.

Лекционната зала беше огромна и ние се губехме в нея. Същото момиче беше там и ни помоли да се придвижим напред. Това беше странно. Бих могъл да се закълна, че тя тръгна в обратна посока – знаех това,

защото бях запленил от вида на дрехите ѝ отзад.

По дяволите, те може би имаха трансмитер на материя. Или телепортация. Искаха да си спестят няколко крачки.

Седнахме и след минута в залата влезе мъж, облечен в същата проста туника, която носехме ние и момичето. Под всяка мишница носеше купчина дебели тетрадки.

Аз погледнах зад мен – тя все още стоеше на пътеката. За да направи нещата още по-странни, мъжът беше като близък на двете жени.

Мъжът порови в една от тетрадките и прочисти гърлото си.

– Тези тетрадки са за ваше удобство – каза той също с перфектен акцент – и вие не трябва да ги четете, ако не искате. Не трябва да правите нищо, което не искате, защото... вие сте свободни мъже и жени. Войната свърши.

Невярваща тишина.

– Както ще прочетете в тази книга, войната свърши преди 221 години. Съответно сега сме 220 година. По стар стил е 3138 година, разбира се.

– Вие сте последната група войници, които се завръщат. Когато вие си тръгнете, ще си тръгна и аз. И ще унищожа Старгейт. Тя съществува само като място за среща на завръщащите се. И като паметник на човешката глупост. И срам. Както ще прочетете. Унищожаването ѝ ще бъде едно пречистване.

Той спря да говори и жената продължи почти без пауза.

– Съжалявам за това, което сте преживели, и бих искала да мога да кажа, че всичко е било за добра кауза, но, както ще прочетете, не е.

– Дори богатството, което сте натрупали, старите заплати и натрупаните лихви не струват нищо, защото ние вече не ползваме пари и кредит. Нито пък има нещо, което се нарича икономика, в което да се използват... тези неща.

– Както сигурно вече сте се досетили – поде мъжът, – аз съм, ние сме клонове от един индивид. Преди 250 години моето име беше Кан. Сега е Човек.

– Имам пряк предшественик във вашия екипаж, Ефрейтор Лари Кан. Натъжава ме, че не се е върнал.

– Аз съм повече от десет милиарда индивида, но само едно съзнание – каза тя. – След като прочетете, ще се опитам да изясня. Знам, че ще е трудно да разберете.

– Никой от другите хора не е съживен, тъй като аз съм перфектното устройство. Индивидите, които умират, се заместват. Имам, разбира се

планети, на които хората са родени нормално, като бозайници. Ако мое-то общество е много чуждо за вас, можете да отидете на една от тях. Ако искате да вземете участие в зачеване, ние няма да ви обезкуражаваме. Много от ветераните ни молят да променим полярността им към хетеросексуална, за да могат по-лесно да се приспособят към тези общества. Това аз мога да направя много лесно.

Не се притеснявай за това, човече, само ми подпечатай билета.

– Вие ще бъдете мои гости тук, на Старгейт, за десет дни, след което ще бъдете закарани там, където желаете – каза той. – Моля да прочетете книгата през това време. Чувствайте се свободни да задавате всякакви въпроси или да молите за всякакви услуги.

Двамата станаха и напуснаха сцената. Чарли беше до мен.

– Невероятно – каза той. – Те са оставили... те насърчават... мъже-те и жените да правят това пак? Заедно?

Женският Човек на пътеката беше зад нас и отговори, преди аз да мога да оформя някакъв смислен отговор.

– Това не е решение на нашето общество – каза тя, без да забележи, че той го прие лично. – Аз само чувствам, че това е процес, който е полезен за евгениката. Нямам доказателства, че има нещо нередно около клонирането на една-единствена личност, но ако нещо не тръгне както трябва, ще има голям избор на генетично разнообразие, от което да се започне отново.

Тя го потупа по рамото.

– Разбира се, не е задължително да ходите на тези репродуциращи планети. Можете да останете на една от моите планети. Аз не правя разлика между хетеросексуалната и хомосексуалната игра.

Тя се качи на сцената и дълго ни обяснява къде щяхме да останем, да се храним и т.н., докато бяхме на Старгейт.

– Никога не съм бил прелъстяван от компютър досега – промърмори Чарли.

1143-годишната война беше започнала под фалшив претекст и беше продължила, тъй като двете раси не можеха да общуват.

След като можах да говоря, първият въпрос беше: „Защо започнахте това?“, а отговорът беше: „Ние?“

Таурианците не познаваха войната от хилядолетия, а в началото на двадесет и първия век изглеждаше, че и човечеството ще я преодолее. Но старите войници бяха тук и много от тях имаха власт. Те практически командваха Изследователската и Колонизационна Група на Обединените нации, която използваше новооткрития принцип на колапсарните

скокове, за да изследва междузвездното пространство.

Много от първите кораби претърпяха различни инциденти и изчезнаха. Бившите военни мъже бяха подозрителни. Те въоръжиха един колонизационен кораб и още първия път, когато срещнаха кораб на таурианците, го унищожиха.

Те изчеткаха праха от медалите си и останалото беше история.

Въпреки това не биваше цялата вина да се хвърля върху военните. Доказателствата, които те представиха за вината на таурианците, бяха смешно неубедителни. Малкото хора, които посочиха това, бяха игнорирани.

Истината беше, че земната икономика се нуждаеше от война и тази беше идеална. Тя предостави голяма дупка, в която да се хвърлят чували с пари, щеше да обедини хората, вместо да ги разедини.

Таурианците си припомниха войната, след като се поупражняваха. Те никога не станаха особено добри и вероятно накрая щяха да загубят.

Таурианците, обясняваше книгата, не можеха да комуникират със Земята, защото нямаша идея за индивидуалността; те са били естествени клонове от милиони години. В края на краищата земните кораби са били командвани от Човека, клоновете на Кан, и за първи път е било възможно да се договорят един с друг.

Книгата започваше с това като прост факт. Попитах Човека да обясни какво означава това, кое е специалното в комуникацията клон-клон и той каза, че аз argioi не бих могъл да разбера. Нямахше думи за това, а дори и да имаше, моят мозък нямаше да е способен да се приспособи.

Добре. Звучеше малко загадъчно, но аз желях да го приема. Аз щях да приема, че горе е долу, ако това означаваше, че войната е свършила.

Аз току-що бях свършил с обличането след първата си спокойна нощ сън от много години, когато някой почука на вратата ми. Аз отворих и видях женски Човек, който стоеше там със странно изражение на лицето. Почти гримаса; дали не се опитваше да изглежда съблазнителна?

– Майор Мандела – каза тя, – мога ли да вляза?

Аз ѝ преместих стола, но тя отиде направо към леглото и седна на смачканите чаршафи.

– Имам предложение за вас, майоре!

Чудех се дали знае архаичното второ значение на думата.

– Елате, седнете до мен, моля.

На мен ми липсваше резервираността на Чарли да бъде съблазнен

от компютър и затова седнах.

– Какво предлагате?

Докоснах топлото ѝ бедро и откроих, че тревожно лесно се владее. Дали рефлексите ми не са загубили тренинг?

– Нужно ми е разрешение да ви клонирам и заедно с това няколко грама тъкан. В замяна ви предлагам безсмъртие.

Не беше предложението, което очаквах.

– Защо мен? Мислех, че вече имате идеалната структура.

– За мои собствени нужди и в рамките на моята власт да решавам, да, аз съм идеална. Но аз се нуждая от вас за функции... които са противоположни на моята природа. И противоположни на природата на таурианските братя.

– Гадна работа.

Бях прекарал цяла вечност, чистейки канали; нещо подобно на безсмъртие.

– Може да не ви се стори такава. – Тя се размърда неспокойно и аз махнах ръката си. – Благодаря. Четохте ли първата част на книгата?

– Прегледах я.

– Тогава вие знаете, че и Човеците, и Таурианците са мирни същества. Ние не се бием помежду си или един с друг, понеже физическата агресивност е изкоренена изкуствено от нашите чувства.

– Постигане за адмирации – аз видях накъде водеше това и отговорът щеше да е „не“.

Но тази липса на агресивност позволи на Земята по това време успешно да води война с една култура, хилядолетия по-стара от нея. Страхувам се, че това може да се случи пак.

– Този път с Човека.

– Човекът и Таурианците; философски няма голяма разлика.

– Значи това, което искате от мен, е да ви осигуря армия. Банда от варвари, които да бранят границите ви.

– Това не е много приятен начин за...

– Това не е много приятна идея. Моята идея за ада. Не, не мога да го направя!

– Това е единственият ви шанс да живеете вечно.

– Абсолютно не. – Загледах се в пода. – Вашата агресивност е била изкоренена от вас. Моята беше избита от мен.

Тя се изправи, оглади гънките на туниката върху безупречните си бедра.

– Аз не мога да използвам измама. Няма да задържам тялото ви, ако

вие не желаете.

Аз оцених това, но не казах нищо.

– При това безсмъртието, всичка, което мога да ви предложа, е абстрактното задоволство от службата. Запазването на човечеството от неизвестни опасности.

Аз имам хиляда години служба и не съм изпитал голямо задоволство.

– Не, дори и да ви считах за човечество, отговорът ми пак щеше да е „не“.

Тя кимна и тръгна към вратата.

– Не се притеснявайте – казах аз, – винаги можете да получите някой от останалите.

Тя отвори вратата и тръгна по коридора.

– Не, останалите вече отказаха. Вие бяхте последният, който беше вероятно да се съгласи, и последният, към когото се обръщам.

Човекът беше доста деликатен, особено като се има предвид отказът ни да сътрудничим. Само за нас, двадесет и двамата изкопаеми, той си направи труда да възстанови един ресторант-таверна и я пълнеше непрекъснато (никога не видях Човека да яде или да пие – предполагам, че бяха намерили начин да минават без това). Аз седях там една вечер, пиех бира и четях тяхната книга, когато Чарли влезе и седна.

Без предисловия той започна:

– Ще се опитам.

– Ще се опиташ какво?

– Жените. Хетеро. – Той потрепера. – Без да се обиждаш... наистина не е много привлекателно. – Той ме потупа по ръката; изглеждаше развълнуван. – Но алтернативата... опита ли ги?

– Ами, всъщност... не, не съм. Женският Човек е истинско предизвикателство, но само като рисунка или като скулптура. Просто не ги виждам като човешки същества.

– Недей. – Той не искаше да усложнява нещата. – Освен това те казват – той казва, тя казва, то казва, – че могат лесно да ме върнат обратно. Ако не ми хареса.

– Ще ти хареса, Чарли.

– Разбира се, и те казват така. – Той поръча едно питие. – Просто изглежда неестествено. Е, както и да е, тъй като се готвя да направя това, ее, превключване, имаш ли нещо против, ако... защо да не планираме да отидем на една и съща планета?

– Разбира се, Чарли, ще бъде чудесно. Наистина. Знаеш ли къде ще

отидеш?

– По дяволите, не ме интересува. Просто да съм по-далеч оттук.

– Чудя се дали Рай е все още толкова привлекателен...

– Не. – Чарли махна на бармана. – Той живее там.

– Не знам. Сигурно има списък.

Един Човек влезе в таверната, като тика пред себе си количка, пълна с дебели папки.

– Майор Мандела? Капитан Мур?

– Ние сме – каза Чарли.

– Това са вашите военни записки. Надявам се, че са ви интересни.

Те бяха прехвърлени върху хартия, тъй като вие бяхте последни и не беше много практично да използваме нормалните бази данни за толкова малко информация.

Те винаги изпреварваха въпросите ви, дори да нямате такива.

Моята папка беше поне пет пъти по-дебела от тази на Чарли. Вероятно по-дебела от която и да е друга, тъй като, изглежда, аз бях единственият войник, преживял цялата война. Бедната Меригей. Чудя се що за доклад е написал за мен старият Скот. Аз открехнах първата страница на папката.

На първата страница беше залепено малко парче хартия. Всички останали бяха снежно бели, но тази беше оцветена от вековете и смачкана по краищата.

Почеркът беше познат, прекалено познат, дори и след толкова дълго време. Датата беше отпреди 250 години.

Примигнах и бях заслепен от внезапно появили се сълзи. Нямах причина да предполагам, че тя е жива. Но всъщност не бях сигурен, че е мъртва, не и преди да видя датата.

– Уилям? Що за...

– Остави ме, Чарли. Само за минута.

Изтрих очите си и затворих папката. Не биваше да чета проклетата бележка. Навлизайки в новия живот, трябваше да оставя старите духове зад мен.

Но дори и бележка от гроба беше нещо като контакт. Отворих отново папката.

11 Окт. 2878

Уилям,

Всичко това е в твоето лично досие. Но като те познавам, ти може и да го изхвърлиш, така че направих всичко възможно да го прочетеш.

Очевидно аз оживях. Може би ти също ще оживееш. Ела при мен.

Знам от записите, че ти ще си на Саде-138 и няма да се върнеш поне два века. Няма проблеми.

Аз отивам на една планета, която наричат Среден Пръст, петата планета около Мицар. Това са два колапсарни скока, десет месеца субективно време. Среден Пръст е нещо като Ковънтри за хетеросексуалните. Наричат я „граничната линия на евгениката“.

Няма значение. Това ми струваше всичките пари и парите на още петима от старите приятели, но ние купихме един крайцер от UNEF. И го използваме като машина на времето.

Така че аз съм на една релативистка совалка и те чакам. Всичко, което трябва да направиш, е да пропътуваш пет светлинни години и да дойдеш на Среден Пръст, много бързо. Всеки десет години аз остарявам по един месец.

Така че ако ти си по разписание и си още жив, аз ще бъда на двадесет и седем години, когато стигнеш тук. Бързай!

Аз никога не открих някой друг и не искам никоя друг. Не ме интересува дали си на деветдесет години, или на тридесет. Ако не мога да ти бъда любовница, ще ти бъда болногледачка.

Меригей.

– Хей, барман.

– Да, майоре?

– Знаеш ли някое място, което се нарича Среден Пръст? Още ли е там?

– Разбира се. Къде ще отиде?

Разумен въпрос.

– Много хубаво място. Планета-градина. Някои хора не мислят, че е достатъчно вълнуваща.

– За какво става дума? – каза Чарли.

Подадох на бармана празната си чаша. – Просто открих мястото, където отиваме.

Епилог

От Ню Войс

Пакстън, Среден Пръст 24–6

14/2/3143

НА СТАР ЗАСЕЛНИК СЕ РАЖДА ПЪРВИ СИН

Меригей Потър-Мандела (24 Пост Роуд, Пакстън) роди в петък чудесно момче, 3.1 килограма.

Меригей твърди, че е втора по възраст от обитателите на Среден Пръст и е родена през 1977. Тя се е сражавала през по-голямата част на Вечната Война, а след това е чакала мъжа си 261 години на една совалка. Нейният мъж, Уилям Мандела, е с две години по-възрастен от нея.

Бебето, което още не е кръстено, е родено вкъщи, с помощта на приятелката на семейството, доктор Даяна Елсевир-Мур.

КРАЙ

© 1975 Джо Холдеман

Joe Haldeman
End Game, 1975

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007

Публикация:

ПОСЛЕДНА ИГРА. КОСМИЧЕСКА ФАНТАСТИКА. 1993. Изд. Неохон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.10. Редактор съставители: Иво ХРИСТОВ, Николай СТРАНСКИ. Превод: Иван МИНКОВ, Красномир КРАЧУНОВ. Формат: 115×165. Страници: 176.

Съдържание:

(въведение) – с.2;

Оръжието-мутант [повест], Мъри ЛЕЙНСТЪР – с.3;

Последната игра, Джо ХОЛДЕМАН – с.71;

Така любовта ни предава понякога, Филип МАКЛЕНЪН – с.119;

Да бъдеш страхливец, Пол АНДЕРСЪН – с.141;

Реклама на сп. Други светове – с.169;

Суперигра Трилър Шанс – с.170;

Енциклопедия на световната фантастика, част II (АЛТОВ-АНТРОПОЛОГИЯ) – с. 171.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3107>]